

Яворов е първият поет, който тематизира езика като неадекватен израз на реалиите и на ясната картина на света и битието. Откроява се необходимостта от ново самоизразяване, а новата езотерична и екзотична езикова стратегия на Яворов се разпознава в последната възможност за комуникация чрез сфикса и мистичното мълчание ("Сфикс", "Майчина любов", "Чудовище") или чрез фантазмите демиург ("Тайната на вековете") и демон ("Демон"). Амбивалентното мислене у Яворов реабилитира цялостното разкрепостяване на Аза и равностойното право на Егото да се осъществи в ирационалното. Амбивалентният поетически език на Яворов покрива реципрочно модерния модел на амбивалентния свят и изразява дълбоко и цялостно сложния духовен и емоционален статус на модерния човек.

Дуалната контрадикция и оксиморона се разгъват многовариантно в структурата на диаболичния символен свят на поета и така двойствеността на преживяването акцентува не на противоречието, а на паралелното драматично изживяване на двузначността на явлението. Съзнание и подсъзнание диктуват паралелно своите заповеди и превръщат живота на лирическия субект от реалност в сън или кошмар, а сънят и блянът - в реалност ("Аз страдам"). Лирическият човек у Яворов се разкъсва между познаващия и екзистиращия Аз и апориите, в които е попаднал, водят към движение в собствен затворен кръг, лутане в лабиринт насам-натам между две невъзможности ("ледена стена"). Безсмислието на автокомуникацията формира вискурса на Нищото ("Към върха") и екстериоризира антисвета на лирическия субект, огледално-илюзорния диаволен свят, в който се е самозатворил. Яворовият лирически човек се осъществява не чрез активно действие, а в мечтата, съня, бляна или фикцията за бъдещето. Неговото его се стреми към сенките, призраците и отраженията на съществуващото. ("Нощ", "Видения", "Сенки", "Смъртта").

Отказът на поета от самоопределяне в интерпретацията на амбивалентните стойности на Аза и Егото се означава с представянето на лирическия субект в ролята на демиург, на първосъздател, стоящ над амбивалентния свят и сам творещ амбивалентни структури ("Тайната на вековете"). На творческата мощ на Бога се противопоставя нов творец на Вселената,